

Gaua Vallserenan

Vallserenan, Kataluniako Pirinioetako gailurren artean ezkutatutako mendiko herrixka txiki batean, gauak bereziki lasaiak ziren. Izarrek zerua betetzen zuten argi txiki distiratsuak bezala, eta aire freskoak pinu eta lasai isurtzen ziren ibaien usaina zeraman.

Herrixka honetan bizi zen Laia, mendiek beti liluratzen zuten jakin-min handiko neska bat. Bere gelak leiho txiki bat zuen, eta bertatik gauero ilargia mendien artean ateratzen eta herria argitzen ikusten zuen.

Arratsalde batean, Laia oheratzeko prestatzen ari zela, kanpotik soinu leun bat entzun zuen. Haizearen antzeko marmar bat zen, baina desberdina zen, melodia leun baten antzekoa. Begiak zabalik zituela, leihorantz hurbildu eta zerbait sinestezina ikusi zuen: iratxo txiki bat hegan ari zen bere leihoaren aurrean, izar txiki bat bezala distira egiten.

—Laia, zatoz nirekin! —esan zion iratxoak hain ahots leunean, non haizearen hasperen bat zirudien.

Pijama jantzita, Laia lorategira atera zen jakin-min handiz. Han, ilargipean, iratxoak gau hura berezia zela azaldu zion. Ehun urtean

behin, mendiko iratxoak ateratzen ziren hauts magikoa basoan zehar zabaltzera, eta magian sinesten zuten haurrek bakarrik ikus zezaketen.

—Nirekin etorri nahi al duzu gaur gaueko magia ikustera? —galdetu zion iratxoak.

Laiak ez zuen bi aldiz pentsatu. Iratxoaren hegoen mugimendu leun batekin, zuhaitzen artean hegan hasi ziren. Goitik, Laiak ikus zezakeen nola dantzatzen zuten iratxoak zuhaitzen inguruan, basoko bideak argitzen zituen hauts urreztatuko arrasto bat utziz. Animaliek, urtxintxetatik hasi eta oreinetaraino, bakean lo egiten zuten argi magiko horren azpian.

Mendiaren gailurrean zegoen laku txiki batera iritsi ziren, non ilargia ispilu handi baten antzera islatzen zen. Iratxoak lakuaren inguruan bildu eta abesti leun bat abesten hasi ziren, Laiaren begiak poliki-poliki ixtera eraman zuen melodia bat.

—Etxera joateko ordua da, Laia —esan zuen iratxoak irribarrez. “Oroitzapen honek gauero lagunduko dizu, eta ilargiari begiratzen diozun bakoitzean, jakingo duzu iratxoak hor daudela, basoaz arduratzen eta amets gozoak ekartzen.”

Haize gozo batekin, iratxoak Laia bere gelara lagundu zuen. Lokartu zenean, oraindik ere entzun zezakeen zuhaitzen artean iratxoen musika leuna.

Eta horrela, irribarre bat ezpainetan zuela, Laia lo sakon batean erori zen, basoaren magia beti berarekin egongo zela jakinda.